

MAGYAR AFRIKA TÁRSASÁG
AFRICAN–HUNGARIAN UNION

AHU MAGYAR AFRIKA–TUDÁS TÁR
AHU HUNGARIAN AFRICA–KNOWLEDGE DATABASE

TÍMÁR, Tímea

Önkéntesként Afrikában, a szegénység „fellegvárában” / As a volunteer in Africa, in the "citadel" of poverty

Eredeti közlés /Original publication:

Központ – Maros Megyei Hetilap, 2016. október 24.

Elektronikus újraközlés/Electronic republication:

AHU MAGYAR AFRIKA–TUDÁS TÁR – 000.002.934

Dátum/Date: 2018. június / June

filename: timartimea_2016_OnkenteskentAfrban

Ezt az információt közlésre előkészítette

/This information prepared for publication by:

B. WALLNER, Erika és/and BIERNACZKY, Szilárd

Hivatkozás erre a dokumentumra/Cite this document:

TÍMÁR, Tímea: Önkéntesként Afrikában, a szegénység „fellegvárában” / As a volunteer in Africa, in the "citadel" of poverty, *AHU MATT*, 2018, **pp. 1–12. old.**, No. 000.002.934, <http://afrikatudastar.hu>

Eredeti forrás megtalálható/The original source is available:

Közkönyvtárakban / In public libraries

Kulcsszavak/Key words,

magyar Afrika-kutatás, bevezetés, Fazekas Emese Székelykeresztúrból Afrikában önkéntesként, kórházi munkában, benyomások, élmények, megfigyelések, tapasztalatok

African studies in Hungary, Emese Fazekas (Székelykeresztúr) in Africa as a volunteer, participation in hospital work, impressions, treats, observations, experiences

AZ ELSŐ MAGYAR, SZABAD FELHASZNÁLÁSÚ, ELEKTRONIKUS,
ÁGAZATI SZAKMAI KÖNYV-, TANULMÁNY-, CIKK- DOKUMEN-
TUM- és ADAT-TÁR/THE FIRST HUNGARIAN FREE ELECTRONIC
SECTORAL PROFESSIONAL DATABASE FOR BOOKS, STUDIES,
COMMUNICATIONS, DOCUMENTS AND INFORMATIONS

* magyar és idegen – angol, francia, német, orosz, spanyol, olasz és szükség szerint más – nyelveken készült publikációk elektronikus könyvtára/
writings in Hungarian and foreign – English, French, German, Russian,
Spanish, Italian and other – languages

* az adattárban elhelyezett tartalmak szabad megközelítésűek, de olvasásuk
vagy letöltésük regisztrációhoz kötött/the materials in the database are free
but access or downloading are subject to registration

* Az Afrikai Magyar Egyesület non-profit civil szervezet, amely az oktatók,
kutatók, diákok és érdeklődők számára hozta létre ezt az elektronikus adattá-
ri szolgáltatását, amelynek célja kettős, mindenekelőtt sokoldalú és gazdag
anyagú ismeretekkel elősegíteni a magyar afrikanisztikai kutatásokat, illetve
ismeret-igényt, másrészt feltárni az afrikai témájú hazai publikációs tevé-
kenységet teljes dimenziójában a kezdetektől máig./The African-Hungarian
Union is a non-profit organisation that has created this electronic database
for lecturers, researchers, students and for those interested. The purpose of
this database is twofold; on the one hand, we want to enrich the research of
Hungarian Africa studies with versatile and plentiful information, on the
other hand, we are planning to discover Hungarian publications with African
themes in its entirety from the beginning until the present day.

ÖNKÉNTESKÉNT AFRIKÁBAN, A SZEGÉNYSÉG „FELLEGVÁRÁBAN”

TÍMÁR, Tímea

Központ – Maros Megyei Hetilap, 2016. október 24.

Önkéntes munkát végezni fiatal pályakezdőként igencsak nemes és emberi cselekedet, hát még akkor, ha ez közel 8000 kilométerre van a szülőföldtől, egy olyan kontinensen, ahol idegenek az emberek, a kultúra, a hagyományok, a vallás, a nyelv, és az életkörülmények elkésérítőek. Fazakas Emese leküzdve minden félelmét egy olyan országba utazott, ahol hatalmas szükség van a segélynyújtásra az élet minden területén. Boldog, szomorú, megható, vicces történetek, erről mesélt nekünk két társával együtt, akik lassan 2 hónapja tartózkodnak Beninben, Afrika nyugati részén.

– *Mi vitt rá, hogy egy ilyen csodálatos, bár sokak számára érthetetlen cselekedetre szántad el magad?*

– Múlt évben befejeztem a szülésznőképző szakot a marosvásárhelyi orvosi egyetemen, utána pedig feltevődött a jól ismert kérdés: hogyan tovább? Nem akartam otthon maradni, elegendő lett a rendszerből, és persze vágytam az utazásra. Először Ausztriában dolgoztam néhány hónapot, majd megláttam egy hirdetést *„Egy életre szóló lehetőség. Önkénteskedj az afrikai Beninben”* címmel, amelyet a székhelykeresztúri székhelyű Erdélyi Ifjúsági Egyesület hirdetett meg. A programba négy önkéntest vártak, így könnyen és hamar meghoztam a döntést, amit a szeretteimnek már nem volt ilyen könnyű elmondani. A szüleim eleinte nem örültek a döntésemnek, de amint látták, hogy komolyan gondolom, mellém álltak és segítettek mindenben, akárcsak a barátaim.

– *Mesélj a készülődés lelki és fizikai folyamatáról. Mit foglalt magába, mennyire volt nehéz?*

– A lelki felkészülés nem tartott sokáig, pozitívan álltam a dolgokhoz. Néha határozatlan vagyok, de ha valamit eldöntök, akkor azt komolyan is gondolom. Mivel utolsóként jelentkeztem a programba, két hónapom maradt a formális készülődésre. A szervezet intézte a vízumot, repülőjegyet, egészségügyi biztosítást. Egy hónap alatt megkaptam minden oltást, a sárgaláz elleni volt kötelező, de kaptam még HepA, HepB, DiTePer, hastífusz és veszettség elleni oltást, malária ellen pedig gyógyszert szedünk.

– *Milyen volt az érkezés? Hogyan fogadtak a helyiek?*

– Amikor megérkeztünk a Cotonu-i reptérre, csak ámultam és bámultam, mint egy kisgyerek, néztem a sok néger emberkét és koncentráltam, hogy vajon mit mondhatnak. Persze nem értettem semmit, aztán rájöttem, hogy törzsi nyelven beszélnek. Nagy volt a hőség, párás a levegő, itt öt perc alatt csurom víz a tested, és kapkodsz levegő után. Nagyon megnyugodtam, amikor láttam, hogy a helyiek tárt karokkal és öleléssel vártak, meg persze helyi vacsorával. A nevét sajnos nem

tudom, de valami laskaforma megfőzve, főtt paradicsommal, hagymával, tojásrántottával és csípős szósszal, aztán sült banán, ami valami isteni finom volt.

– *Milyen különbség van az európai, illetve az ottani emberek között?*

– Itt nincs az embereknek magánszférájuk. Néha úgy érzem magam, mintha egy nagy családba csöppentem volna, ahol nincsenek tabuk, és ami az enyém, az a tiéd is törvények szerint élnek. Továbbá itt elfogadott a többnejűség, és teljesen átlagos családnak számít, ahol 5-6 gyerek van. Minden harmadik nő egy kisgyereket hord a hátán, és keményen dolgoznak, fejükön viszik portékájukat a piacra. A kisfiúk inkább apjuknak segítenek az asztalosmunkában vagy benzinárulásban, mivel itt nincsenek benzinkutak, így üvegben, az út mentén árulják.

– *Tényleg olyan szegény Afrika, ahogyan azt a sajtóból is hallani lehet?*

– Itt Ketouba nem látni azt a bizonyos szegény Afrikát, viszont a környékbeli falvakban sokszor találkozni mezítláb futkározó, alultáplált gyerekekkel. Kis, sárból épített házikókban laknak, 2-3 négyzetméteren sokan elalszanak. A mellékhelyiség házon kívül található, ahogyan a „tusoló” is – vödör tele vízzel –, és természetesen kint főznek.

– *Mesélj az ottani munkádról. Milyen a kórház, a körülmények, az árak?*

– A klinika most épült, Joseph, a helyi vezetőnk önerejéből. Bár újabb és felszereltebb épület, de távol áll az otthoni kórházaktól. Jelenleg egy szülésznő, egy laboráns és egy asszisztens dolgozik itt, és mi, az önkéntesek. A laborban csak a fontosabb vizsgálatokat tudják elvégezni, van egy ultrahang gép, amivel mi vizsgáljuk az anyukákat, amit a helyiek még nem tudnak használni. A szülésnek itt is megvan a szépsége, akárcsak otthon, de távol áll az ideális körülményektől. Nincs megfelelő berendezés, nincsenek steril dolgok, egy szülőszoba

van, ahol a nők faágyon, ágytállal a fenekük alatt szülnek. Általános információként megtudtuk, hogy a nők 50-60 százaléka otthon szül, ti. sok az anya, nagymama, lánytestvér, aki segíthet a szülésnél, és pénzük sincs az embereknek. Itt is, akárcsak máshol drága az egészségügyi ellátás (650 CFA-1 EURO). A klinikán 1000-1500 a konzultáció, ahol általában meghallgatják a baba szívverését, megmondják hozzávetőlegesen, hogy mennyi idős a terhesség és felírnak valami gyógyszert. Általában vasat és vitaminokat, abból is a legolcsóbbat. 7000 CFA a császármetszés az állami klinikán, 25 000–300 000 CFA a privát klinikán, mert hát van az is.

A „leg”-ek hazája

Legmeghatóbb pillanat

– Egy szülésnél voltunk, az anyuka átvajúdta az egész éjszakát, nagyon kimerült volt, és sehogy sem haladt a folyamat. Sok minden eszünkbe jutott, hogy hogyan segíthetnénk, de a lehetőségeink korlátozottak. Az anyuka imádkozott, és nem adta fel, minden erejét össze-

szedte, és megszülte csodaszép kislányát. Egészséges, hangos kisbaba született, akit gyorsan elláttunk, felöltöztettünk, és megnyugodott karjainkban. Az anyuka pedig igazán hálás volt a segítségünkért. Itt éreztem eddigi legmeghatóbb és legboldogabb pillanatom is.

Legviccesebb pillanat

– Kilencen utaztunk egy hatszemélyes autóban, melynek tetején hűtőládák voltak. A biztosító kötélmeglazult, és kezdtük elhagyni a ládákat. Mi, lányok vettük észre leghamarabb, de leghátul ültünk. Tovább komplikálódott a helyzet azzal, hogy nyelvi akadályok is felléptek, kimerítettük az angol és francia nyelvtudásunk, mindenki összevissza beszélt. Egy idő után a sofőr is megértette és végre megállt, de a ládák már messze voltak. Rajtunk kívül mindenki kiszállt az autóból, volt, aki futva ment utánuk, volt, aki motorbiciklit stoppolt le és fordított vissza, volt, aki az út szélén maradt a tűző napon. Mi jól jártunk, hogy nem szálltunk ki, mivel sofőrünk gyorsan visszaugrott az autóba és visszafordult. Mi értünk leghamarabb oda, de a visszakötözés nagyon nem ment, szerencsére 10 perc kínlódás után jött egy felmentő autó. Ismerték a sofőrt, így felajánlották, hogy hazaviszik, persze ezt megelőzte egy húha, ti fehérek vagytok, mit kerestek itt, közös fotó jelenet.

Legbizarrabb pillanat

– A főváros felé utaztunk, amikor sofőrünk hátraszólt nekünk, lányoknak, hogy gyorsan bukjunk le. Nem értettük, mi történik, de 15-20 percig így utaztunk. Aztán megtudtuk, a faluban, amelyen áthaladtunk, valamilyen hagyományos ünnep volt, és aznap nem léphettek nők az utcára.

Legszomorúbb pillanat

Csíki Réka Zoltánia: – Afrika a legek lehetősége volt számomra. A legnehezebb döntés, a legnagyobb távolság a szeretteimtől, a legjobb lehetőség, hogy tanuljak és fejlesszem önmagam. Itt minden nap tartogat egy új esélyt arra, hogy újabb „leg”-ek jöjjenek létre. Mégis ki tudok emelni egy számomra legnagyobb és egyben legszomorúbb élményt. Egy éjjel szüléshez hívtak, amihez nem volt sok kedvem, de hamar magamra szóltam, hogy azért vagyok itt, hogy segítek. Éjjel 2 óra volt, a klinikára érve gyorsan kesztyűt húztam, és máris vizsgáltam az anyukát. A kisfiú hamar a világra jött, látszott, hogy nagyon

kicsi, koraszülött, de lélegzett, és úgy tűnt, hogy minden rendben. Ekkor jött egy hatalmas élmény, ugyanis szóltak, hogy ikrek. Boldog voltam, hogy végre levezethetek egy ikres szülést. Kislány született. Nem lélegzett, nem adott semmi életjelt. Futás vele a másik szobába, körbe néztem, hogy mi az, ami számomra kézzelfogható, ahhoz, hogy oxigént kapjon a baba. Én voltam az...A számmal lélegeztettem hosszú időn keresztül, mellette a testvére jól volt, szuszogott és sírdogált. Tudtam, hogy otthon, a klinikákon élhetne a kislány, de itt egyszerűen tehetetlen voltam. És akkor érkezett a második csapás. Amint a kislány abbahagyta a harcot, abban a pillanatban a fiú testvére is. Ugyanaz a folyamat és harc következett, de sikertelenül. Fáradtan ültem le a kinti lépcsőkre és zokogtam. Értelmetlenül álltam a dolgok előtt. Ez volt az én legnagyobb és egyben legszomorúbb élményem.

Gagyi Réka: – Hogy itt vagyok, életem egyik csúcspontja. Nap mint nap találkozom valami olyan dologgal, ami meglep, megborzaszt, boldogít vagy elszomorít. De a legfurcsább számomra a temetés volt, ahová szeptember elején elvittek ünnepelni, ami szó szerint értelmezendő. Legboldogabb pillanatom egy egyszerűnek tűnő délután volt, amikor útra keltünk és egy 2 éves kisfiú, akivel korábban már találkoztam, mezítláb szaladt felém, és addig meg nem állt, amíg a levegőben nem tartottam. Legjobban akkor lepődtem meg, amikor az iskolaigazgató kijelentette, hogy az osztályban, ahol tanítani fogok a létszám 50 fő.